

Всички вперили очи нататъкъ изумени и изненадани. И срѣдъ буйнитѣ огньове видѣли: върви човѣкъ съ бѣла, дълга до земята дреха, босъ, съ лице благо и кротко. Върви съ прострѣни напредъ ръце.

Изумени, българитѣ паднали на колѣне, навели глави, закрили очи съ ръце.

— Иисусе Христе, спаси ни! — прошепнали старци и баби и се прекръстили.

Когато отворили очи, Христосъ билъ изчезналъ.

Зората се сипнала, слънцето изгрѣло. Българитѣ още повече се смаяли. Всички поляни, по които пламтѣли буйни огньове до тогазъ, сега се червенѣли отъ алени сладки ягоди.

Ягода до ягода!

Спуснали се децата, спуснали се старитѣ, спуснало се мало и голѣмо. Брали, яли, брали, яли! Децата се развеселили, старитѣ се разбъбрали.

Къмъ пладне турцитѣ погледнали къмъ планината и, като видѣли, че огньоветѣ угаснали, спуснали се да изловятъ българитѣ. Изведнажъ полянитѣ съ ягодитѣ пламнали пакъ въ буйни червени огньове.